

[Weikop.]

så tilfælde værd? Det kan ministeren måske ikke oplyse i dag, men så kan vi se på det i udvalget.

Når jeg har sagt dette, er det, fordi jeg ikke synes, man skal gå ind i en lovgivning med lukkede øjne. Man kan vel sige, at denne lov kan ikke skade, og kan den gavne noget, og tjener den et formål, gør det såmænd ikke noget, at den gennemføres.

Men jeg vil gerne føje til, at inden for mit parti er der meget forskellige opfattelser med hensyn til denne lovgivning. Nogle går ind for den, andre stiller sig mere tvivlende. Derfor vil vi selvfølgelig også gerne gå ind i udvalgsarbejdet og drøfte forslaget, for vi vil ikke på forhånd sige, at vi ikke vil være med til denne lovgivning. Men vi vil gerne have tingene belyst sådan, at grundlaget for at gennemføre forslaget bliver bedre end det, der foreligger.

På den anden side vil jeg sige, hvad jeg også var inde på forrige gang, at jeg synes, det er temmelig strengt, at et mejeri ikke må finansiere en mælkebar, eller at en frugt-virksomhed ikke må finansiere en bar, hvor man vil lave propaganda for frugtvin. Jeg synes ærlig talt, det er lidt stærkt, men lad det nu ligge.

Der er kommet en bestemmelse ind i lovforslaget, som går ud på, at handelsministeren i særlige tilfælde kan tillade, at beværter- og gæstgivernæring kan drives i forbindelse med anden næring. Denne bestemmelse er jeg noget betænkelig ved, selv om jeg meget vel husker, at spørgsmålet blev rejst under udvalgsforhandlingerne, idet man kendte tilfælde, hvor det var urimeligt, at man ikke kunne lægge virksomhederne sammen. Men min ængstelse skyldes, at jeg ikke kan se, hvor vidtrækkende denne bestemmelse i virkeligheden er.

Jeg kan her vende tilbage til brugsforeningerne. Hvis en brugsforening eller en hvilken som helst anden virksomhed, der handler med vin og spiritus og alt muligt andet, søger bevilling til et såkaldt billigt spisested andetsteds her i byen, vil handelsministeren så give dispensation, hvis bevillingsnævnet vil give bevilling? Jeg antager, at gangen i en sådan sag vil være, at den pågældende virksomhed vil spørge den højtærede minister, om han vil give dispensa-

tion. Så vil handelsministeren i nogle tilfælde rimeligvis svare, at det vil han gerne gøre, vel at mærke hvis den pågældende virksomhed opnår bevilling. Når bevillingsnævnet så kender den højtærede ministers stilling og der i øvrigt ikke er noget i vejen med selve restauranten, som kan være til hinder for en beværterbevilling, kan bevillingsnævnet næppe sige nej til at give en bevilling, eventuelt en bevilling med stærke drikke begrænset til øl. Hvis det går sådan, kan den pågældende bevillingshaver derefter bede ministeren om lov til at have flere restauranter, fordi det er gode og billige spisesteder, det drejer sig om, og i henhold til dette lovforslag vil ministeren så have beføjelse til at tillade flere restauranter. En sådan kædereaktion vil rent faktisk betyde, at et stort firma eller en stor virksomhed, der handler med vin og spiritus og mange andre ting, med tilladelse af handelsministeren kan komme til at drive en række restauranter.

Hvis dette kan blive virkningen af bestemmelsen, vil det være i helt åbenbar strid med lovens hovedprincip om, at en bevillingshaver kun må have én forretning, og derfor må man se nøje på dette forhold. Jeg nævner det allerede nu, for at restaurationsbranchen, der må bøje sig for bestemmelsen om, at der kun må være én forretning, skal være klar over denne mulighed, og jeg nævner det også, fordi sådanne perspektiver ikke har fundet noget som helst udtryk i den højtærede ministers fremsættelsestale eller i bemærkningerne. Da det er noget nyt, synes jeg det er rigtigt at fremdrage det nu ved første behandling.

Aage Fogh: Jeg fortolker det foreliggende lovforslag som en fortsættelse af det arbejde, vi forrige folketingsår var langt inde i. Jeg kan give tilslutning til, at arbejdet fortsættes, og jeg udtrykker ønsket om, at vi vil nå til et godt og et hurtigt resultat.

Jeg har ved tidligere lejligheder, når vi har drøftet problemerne omkring restauranter, hoteller og beværtninger, givet udtryk for, at vi ved anden lovgivning måske har lagt disse virksomheder nogle hindringer i vejen, som det ville være klogt at afskaffe — i hvert fald skulle man nok se på spørgsmålet. Men det skal jeg ikke komme nærmere